

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1901.

Leto II.

Poletni večer.

Še zadnjič, zadnjič je solnce
poljubilo širno ravan —
in šlo in zašlo je za gore
na daljno, na tujo stran.

1.

Oj, tam nad šumečimi morji,
tam posteljo svojo ima —
vso zlato, obdano z demanti,
z lepotami vsega sveta.

In tamkaj bo sanjalo solnce
o tebi, ti širna ravan,
o tvojih cveticah dehtečih,
dokler ne zasije spet dan!

2.

Tam od cerkvice na holmu
plava v daljo zvona glas,
plava tja v dolino mirno,
plava v mojo rodno vas.

Čula bo ga mati moja
in molila bo gorkó,
oče sivi z njo bo molil —
rosno jima bo oko.

Spomnila se bosta sina,
ki v daljavi tam živi,
ki v daljavi tam po domu
tak neskončno hrepeni . . .

3.

Sen-mladenič lic milobnih
speje iz višav;
iz oči tako sanjavih
sije mu ljubav.

Ah, tako neskončno ljubi
on človeštvo vse,
ah, tako neskončno rad mu
bi odvezl gorje . . .

Lice vsakogar poljubi,
ko je tih večer;
dahne vanj vesele sanje,
dahne sladki mir . . .

Ivo Danič.

